

MICHAEL BOND

Un ós anomenat Paddington

La història veritable
de l'ós del Perú profund

Il·lustracions de Peggy Fortnum

Traducció de Maria Rossich

*Amb un epíleg de l'autor
amb motiu del 50è aniversari
de la primera edició*

El jardí secret
de V I E N A

Si us plau,
tingueu cura d'aquest ós

El senyor i la senyora Brown van veure en Paddington per primer cop en una andana de tren. De fet, així és com va arribar a tenir aquest nom tan inusual en un ós: Paddington era el nom de l'estació.

Els Brown hi havien anat a recollir la seva filla Judy, que venia de l'escola per passar les vacances a casa. Era un dia càlid d'estiu i l'estació era plena de gom a gom de gent que anava a la platja. Els trens xiulaven, els altaveus ressonaven, els mossos d'estació corrien amunt i avall dient-se coses a crits, i en conjunt hi havia tant de rebombori que el senyor

Brown, que és qui va ser el primer a veure l'ós, va haver de dir-ho unes quantes vegades a la seva dona fins que el va entendre.

—Un ós? A l'estació de Paddington? —La senyora Brown va mirar astorada el seu marit—. No diguis ximpleries, Henry, això no pot ser!

El senyor Brown es va col·locar bé les ulleres.

—Doncs és cert —va insistir—. L'he vist clarament. Allà, prop de l'aparcament de bicicletes. Duia un barret tot estrany.

Sense esperar resposta, va agafar el braç de la seva dona i la va empènyer a través de la gentada. Van esquivar un carretó ple de xocolata i tasses de te i van passar de llarg per davant d'una parada de llibres i a través d'una obertura enmig d'una pila de maletes en direcció a l'oficina d'objectes perduts.

—Mira —va anunciar triomfalment, assenyalant un racó fosc—. Ja t'ho havia dit!

La senyora Brown va seguir la direcció del seu braç i va entreveure un objecte petit i pelut entre les ombres. Semblava que seia en una mena de maleta i duia al coll una etiqueta amb alguna cosa escrita. La maleta era vella i atrotinada, i en un costat s'hi podia llegir, en lletres grosses: «EQUIPATGE DE MÀ».

La senyora Brown es va agafar fort al seu marit.

—I ara, Henry! —va exclamar—. Em penso que tens raó, al cap i a la fi. És un ós!

Va mirar-se'l de més a prop. Semblava un ós d'allò més estrany. Era de color marró, un marró més aviat brut, i tal com havia dit el senyor Brown, duia un barret estrambòtic, amb ala ampla. Des de sota l'ala ampla, dos ulls grossos i rodons observaven la senyora Brown.

Veient que s'esperava que fes alguna cosa, l'ós es va posar dret i es va alçar el barret educadament, mostrant dues orelles negres.

—Bona tarda —va dir amb veu fina i clara.

—Eh... bona tarda —va respondre el senyor Brown, poc convençut. Es va fer un moment de silenci.

L'ós els va mirar inquisitivament.

—Que el puc ajudar en res?

El senyor Brown va quedar una mica parat.

—Eh... no. De fet, ens estàvem preguntant si podíem fer res nosaltres per vostè.

La senyora Brown es va ajupir.

—Ets un ós molt petit —va dir.

L'ós va inflar el pit.

—Sóc un ós d'una espècie molt rara —va dir, amb aires d'importància—. No en quedem gaires, allà d'on vinc.

—I on és això? —va preguntar la senyora Brown.

L'ós va mirar al seu voltant detingudament abans de contestar:

—Del Perú profund. De fet, ningú no sap que sóc aquí. Sóc un polissó!

—Un polissó? —El senyor Brown va abaixar la veu i va mirar nerviosament per sobre la seva espatlla. Gairebé esperava trobar-se darrere seu un policia amb llibreta i llapis, apuntant-ho tot.

—Sí —va dir l'ós—. He emigrat, sabeu? —Els ulls se li van entristir—. Abans vivia al Perú amb la meva tieta Lucy, però se'n va haver d'anar a viure a una residència per a óssos retirats.

—No deus pas voler dir que has vingut des de l'Amèrica del Sud tot sol?

L'ós va fer que sí amb el cap.

—La tieta Lucy sempre deia que volia que emigrés quan fos prou gran. Per això em va ensenyar a parlar anglès.

—Però, i com t'ho has fet per menjar? —va preguntar el senyor Brown—. Deus estar mort de gana.

L'ós es va inclinar, va obrir la maleta amb una claueta que també duia penjada del coll i en va treure un pot de vidre gairebé buit.

—Menjava melmelada —va dir, força orgullós—. Als óssos ens agrada la melmelada. I vivia en un bot salvavides.

—Però, i què faràs, ara? —va preguntar la senyora Brown—. No pots pas quedar-te assegut a l'estació de Paddington esperant que passi alguna cosa.

—Oh, ja me'n sortiré... espero —L'ós es va tornar a ajupir per obrir la maleta. Aleshores la senyora Brown va poder fer una ullada al text de l'etiqueta. Hi deia, simplement: «SI US PLAU, TINGUEU CURA D'AQUEST ÓS. GRÀCIES.»

Es va girar suplicant cap al seu marit.

—Oh, Henry, què farem? No podem deixar-lo aquí com si res. Podria passar-li qualsevol cosa. Londres és una ciutat tan gran quan no tens on anar... No podria venir i estar-se uns quants dies a casa nostra?

El senyor Brown va dubtar.

—Però, Mary, estimada, no podem endur-nos-el així com així... Al capdavant...

—Al capdavant, què? —La veu de la senyora Brown tenia un deix de fermesa. Va abaixar la mirada cap a l'ós—. És força bufó. I seria molt bona companyia per a en Jonathan i la Judy. Encara que sigui per poc temps. No ens ho perdonarien mai, si sabessin que l'has deixat aquí.

—Em sembla molt irregular tot plegat —va dir el senyor Brown, vacil·lant—. Estic segur que hi ha una llei sobre això —i es va inclinar—. Que voldries venir a estar-te a casa nostra? —va preguntar—. Bé —va afegir, ràpidament, per por d'ofendre l'ós—, si és que no tens altres plans.

L'ós va fer un salt i el barret gairebé li va caure per l'emoció.

—Oooh, sí, si us plau. M'agradaria molt. No tinc cap lloc on anar i tothom que passa sembla que té molta pressa.

—Bé, doncs decidit —va dir la senyora Brown, abans que el seu marit pogués canviar d'idea—. I podràs menjar melmelada per esmorzar cada dia, i... —va esforçar-se a pensar alguna altra cosa que pogués agradar als óssos.

—Cada matí? —L'ós la va mirar com si amb prou feines es cregués el que sentia—. A casa només en menjava *en ocasions especials*. Al Perú profund la melmelada és molt cara.

—Doncs a partir de demà en prendràs cada matí —va continuar la senyora Brown—. I mel el diumenge.

Una expressió preocupada va apareixer al rostre de l'ós.

—Que costarà gaires diners? —va preguntar—. És que no en tinc gaires, sabeu?

—És clar que no. Ni se'ns acudiria cobrar-te res. Esperem que siguis com un membre més de la família, oi, Henry? —La senyora Brown va mirar el seu marit perquè corroborés el que havia dit.

—Ja ho crec —va dir el senyor Brown—. Per cert —va afegir—, si has de venir amb nosaltres, més val que sàpigues com ens diem. Aquesta és la senyora Brown, i jo sóc el senyor Brown.

L'ós es va alçar el barret educadament dos cops.

—Jo no en tinc, de nom —va dir—. Només un nom peruà que ningú no entén.

—Doncs més val que et posem un nom anglès, i així serà més fàcil —va dir la senyora Brown mirant al seu voltant, a

l'estació, per buscar inspiració—. Hauria de ser alguna cosa especial —va dir, pensativa. Mentre parlava, una locomotora que hi havia en una de les andanes va fer un xiulet fort i el tren va començar a moure's—. Ja ho tinc! —va exclamar—. T'hem trobat a l'estació de Paddington, així que et direm Paddington!